

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਚੌਵਿੰਜਾ

ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼: ਸਮਝ ਲਈ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਖੋਜ

Jeff Pippenger

2024-01-18

ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦਾ ਸਮਾਪਨ Prophets and Kings ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਛੇਦ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ "ਸਮਝਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਉਸ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਆਏ ਦੂਤ-ਦਰਸ਼ਕ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ।"

"ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ 'ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ, ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ?' ਦਾਨੀਏਲ 8:13। ਜੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, 'ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ' (ਪਦ 14), ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੇਰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਰਥ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬੰਦੀਵਾਸ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗੀ ਦੂਤ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੀਤਣਗੇ। ਦੂਤ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ; ਤਾਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਨਬੀ ਨੇ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣੇ, 'ਦਰਸ਼ਨ ... ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ,' ਤਾਂ ਉਹ ਮੂਰਛਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। 'ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਮੂਰਛਿਤ ਹੋ ਗਿਆ,' ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, 'ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਿਮਾਰ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਿਆ।' ਪਦ 26, 27।" Prophets and Kings, 553, 554.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਮੂਲਭੂਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਓਡੀਕੀਆਈ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੇਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਪਣੇ ਸਬਤ ਮਨਾਉਣਾ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੱਤਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਸੱਤ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਬਲੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਉਤਸਵ ਦੌਰਾਨ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸੱਤ ਚੱਕਰਾਂ (ਉੱਠ੍ਹੱਜਾ ਸਾਲ) ਦੇ ਸਮਾਪਨ ਉੱਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਅਤੇ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਉਹਨਾਂ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹੇ, ਅਤੇ 2 ਇਤਿਹਾਸਵਿੱਤਾਂ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਬੰਦੀਵਾਸ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੱਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਲ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਅਜੇਹੇ ਹੁੰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਨਾਲ ("ਸੱਤ ਵਾਰ") ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਉਹ ਵਿਸ਼ਰਾਮ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ "ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧਵਾਈ" ਦਾ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ" ਵਾਲੇ "ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ" ਨਾਲ "ਸੰਬੰਧ ਸਮਝਣ" ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ "ਚਾਜ਼ੇਨ" ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ "ਮਾਰੇਹ" ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਚੋਸ਼ਟਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ ਪੱਚੀ ਅਤੇ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨੂੰ, ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੁਆਰਾ ਉਲੇਖਿਤ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧਵਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੰਨੇ ਬਿਨਾ, ਉਸ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹਨ, ਪਰ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।

ਦਾਨੀਏਲ, ਹੋਰ ਸਭ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ("ਸੱਤ ਸਮੇਂ") ਅਤੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਐਸੀਆਂ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਰਥਿਤ ਨਾ ਹੋਣ (ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਵਾਰੰਵਾਰ)।

ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਹੀਰੋ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਹੀਰੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀਰੋ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੀਰੋ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਪੇਟੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਪਰਖ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਹੈ, ਪਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀਰਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਇਕੋ ਵੇਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

"ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਧੋਖਾਧੜੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ' (ਹਿਤੋਪਦੇਸ਼ 29:18)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਸੱਚੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਡਗਮਗਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਭਟਕਾਉਣ ਲਈ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਦਰਸ਼ਨ ਲਿਆਏਗਾ, ਅਤੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਘ੍ਰਿਣਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੱਟੜਪੰਥ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪੈਣ; ਪਰ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਵਾਲੀਆਂ ਜਿੰਦਾਂ, ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।" Selected Messages, volume 2, 78.

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਗਿਆਨ-ਵਾਧੇ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲਾਗੂਕਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਥਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ (ਚੌਥੀ) ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ (ਨਕਲੀ ਗਹਿਣਿਆਂ) ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਅਧਿਆਰੋਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੂਲਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਕੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸਰ ਕਰਨਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਗਬਰੀਏਲ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧਿਤ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਮੂਲਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ

ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਧੁਨਿਕ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅੰਸ਼ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ 'ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ' ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਸਮਕੱਖ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਚੇਲੇ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਕਲੇ, 'ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਨੇੜੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ,' ਤਿਵੇਂ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਆਪਣੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕਿ ਨਿਆਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਰਾਜ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਸੰਬੰਧੀ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾਨੀਏਲ 9 ਦੀਆਂ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਦੇ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉਸੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ।

"ਪਹਿਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਰਥ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ, ਤਥਾਪਿ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਸਮਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸਹਿਣੀ ਪਈ।"

The Great Controversy, 351.

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, "ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ," ਅਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਜੇਤ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਇੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜੋ 1843 ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਵੀ, ਜੋ F. D. Nichols ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ, ਜੋ Nichols ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, Nichol ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ James ਅਤੇ Ellen White Nichols ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਲੇਵੀਆਂ 26 ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਹਨ।

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਅਨੁਛੇਦ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰੈਰਿਤ ਪਛਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਬਾਰੇ ਉਹੀ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਜੋ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?

"ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਕਿ ਅੰਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਕੁਝ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।" Early Writings, 74.

ਜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੇ

ਕਿਸੇ ਬਾਅਦਲੀ ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਨਾ ਲਿਆ। ਉਸ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸ ਗਲਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਠੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤੀ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਹੋਏ ਲੋਕ, ਜੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।” *Early Writings*, 237.

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ “ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ,” ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ “ਉਹੀ ਸਬੂਤ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਚਾਰਟ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਿਲਰਾਈਟ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇਕ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ, ਜੋ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੰਨੇ ਗਏ ਸਨ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਦ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ।

1850 ਦਾ ਚਾਰਟ 1850 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ 1851 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਚਾਰਟ ਵੀ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀ ਪੁਰਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਚਾਰਟ ਨੇ ਲੇਵੀਵਿਵਸ ਅਧਿਆਇ 26 ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਵਜੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਰਾ ਨਿਕੋਲਸ ਵੱਲੋਂ ਚਾਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਚਾਰਟ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਚਾਰਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਲਈ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਚਾਰਟ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉਤਨੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ।” *Manuscript Releases*, volume 13, 359.

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ—ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ “ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ,”—ਸਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ “ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ” “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ” ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲ ਹਨ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਭਿਲੇਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੰਤਕਥਾ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਝੂਠ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲੋਕ ਝੂਠ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਿਵਿਆ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਲੌਕਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁੰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਿਵਿਆ ਪੀੜਾ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਸਹਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵੱਲੋਂ ਸਹੀ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਤਥਾਪਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਿੱਚ ਰਚੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲਿਖਤ ਇਹ

ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਗੁਣ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖਤਾ ਕੋਲ ਵੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਤੱਕਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੱਜਾ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਦਿਆਂ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਸਹਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:1.

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲੱਖਿਆ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸਰੂਪਤਾ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਜੀਵ ਹਾਂ ਜੋ ਲੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਠੀਕ ਉਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਦਿਵਿਆ ਪ੍ਰੇਰਣਾ, ਜੋ ਉਸ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅਵਸਥਾ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਰਖ ਉਹਨਾਂ ਸੌਖੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਖੁਜਲਾਉਂਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜੇ, ਆਪਣੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਆਰਾਮਦਾਇਕਤਾ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਜ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਮੂਲ ਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲ ਹੀ ਸਨ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਰਜ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

“ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਮਾਰਗ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੀਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ।” *Life Sketches*, 196.

ਗਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ “mareh” ਅਤੇ “chazon” ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਉਹ ਰਾਜ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਅਤੇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਅਧਿਆਇ ਦੋ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਸਨ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਸੰਵਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਜਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੇਂਦਰ-ਬਿੰਦੂ ਬਣ ਗਈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਵੱਖਰਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਫ਼ਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ” ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਖ਼ਾਤਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਧਰਮ ਲਈ ਪ੍ਰਾਇਸ਼ਚਿੱਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਧਰਮਿਕਤਾ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲਾਈ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲੈ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ

ਆਗਿਆ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸੀਹ ਅਧਿਪਤੀ ਤੱਕ ਸੱਤ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਠ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਣਗੇ; ਗਲੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੀ, ਉਹ ਵੀ ਕਲੇਸ਼ਮਈ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਬਾਹਠ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਦਿੜ੍ਹ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟ ਨੂੰ ਰੁਕਵਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਢਾਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 9:24-27.

ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ (ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲ) ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਅਰਥ "ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ" ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਜਾਂ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਆਕਰਮਣਾਂ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ਼, ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵਿਖਰਾਓ ਅਤੇ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।

ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੇ ਬੰਦੀਵਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਤੀਜੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੇ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੀਵਾਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਮੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ।

ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਛੱਬੀਵੀਂ ਅਤੇ ਸਤਾਈਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ "ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "charats" ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਘਾਵ ਕਰਨਾ" ਅਤੇ "ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ" ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ "ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ" ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ "ਘਾਵ" ਲੱਗੇਗਾ। ਇਹੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਛੱਤੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਠਹਿਰਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਚਰਜ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਦ ਤੱਕ ਸਮਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:36.

ਛੱਤੀਵੇਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, "ਰਾਜਾ" ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ 1798 ਤੱਕ ਫਲਨਾ-ਫੂਲਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਅ ਲੱਗਿਆ। ਤਦ ਪਹਿਲੀ "ਕ੍ਰੋਧਤਾ" "ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ" ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਕ੍ਰੋਧਤਾ" "ਠਹਿਰਾਈ ਗਈ" (ਫਰਮਾਈ ਗਈ) ਸੀ ਕਿ "ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।" ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰੋਧਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਜੋ 723 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਘਾਤਕ ਘਾਅ" ਲੱਗਿਆ। "ਠਹਿਰਾਈ ਗਈ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ "ਘਾਅ" ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਾਨੇ ਮੌਤ ਤੱਕ ਘਾਇਲ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਾਰੂ ਘਾਅ ਭਰ ਗਿਆ: ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 13:3।

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸਬੰਧੀ ਢਾਂਚਾ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਤੇਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ "chazon" ਦਰਸ਼ਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੌਦਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੇ ਉਸ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ? ਦਾਨੀਏਲ 8:13.

ਪਾਪਾਈ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਿਕ ਦਲ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਣਾ ਸੀ।

ਪਰ ਜੇ ਅੰਗਣ ਮੰਦਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਾਪ ਨਾ ਲੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਨਜਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਟਾਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨਗੇ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:2, 3.

1798 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੇਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ “ਜ਼ਖ਼ਮੀ” ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੌਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਿਰਣੇ ਆਖਰੀ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੋ ਵਾਰ “ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ “chazon” ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ; ਜਦਕਿ ਚੌਵੀਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ “ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਹੋਰ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ “mareh” ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ, ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸੁਨੇਹੇ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ।” Review and Herald, January 19, 1905.